

Johann Barnstorff

**Rector Academiae Rostochiensis Johannes Barnstorffius Reipubl. Literariae
Civibus S. P. D. Ac Patientis Jesu Imaginem Repraesentat**

Rostochii: Typis Joh. Weplingii, [1702?]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn893531952>

Druck Freier Zugang

T. 512.

1702. Fasten

~~A-1256.^{82.}~~

Q. 1702.

RECTOR
ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS
JOHANNES BARNS-
TORFFIUS,

REIPUBL. LITERARI
CIVIBUS

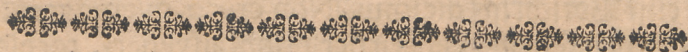
S. P. D.
AG

PATIENTIS

JESU

**IMAGINEM
REPRÆSENTAT**

ROSTOCHII,
Typis JOH. WEPPLINGII, Univ. Typogr.

M. 1256 82

Lustris Petri sententia i. Epist. II. 22. Superesse nobis ex dominica passione exemplar vestigia illius persequendi, quamquam e Papali cathedra (qualem divinus Scriptor nunquam habuit) dicta non fuerit, autoritate tamen quascunque pro cathedra latas multum antecedit. Non poterat certe firmiter consolari iniquos afflictos, quam eum nominando, quo nemo minus promeruit, magisque tulit dolorum ac cruciatuum. Namque si salutarem etiam fructum ejus calamitatis possemus dimittere, sola tamen Christi patientia ac infinitorum malorum tolerantia, humano ingenio stimulum addere, ac animos contra adversos eventus excitare deberet. Enimvero id quod ad nostram pertinet salutem & persolutum universi hominum generis pretium, quasi anima est in presenti negotio; quae in universo patientis Jesu statu ac habitu, velut in corpore suo recumbit. Ecce autem, dum nos Christo conformari praecipit apostolus, quasi phrasin ac dictionem magistri imitaturus ad puerilia nos revocat subsellia. Etenim *καταγραμμὸν* nominando reficere videtur ejus aetatis memoriam, qua literarum elementa haufimus quondam, ac rudi manu depinximus. Solet nempe a scripturae magistris indocta pueri literarum atque vocum tradi exemplar: cujus ductum sequi; sicut inibi est, efformare apices, lineas tendere ac literas circumducere tenentur. Sermonem vernaculo et in *Borsschrift* dicimus. Non credo, quemquam fuisse, cui olim aequo infeliciter cesserit Scriptioni assuefieri, tot elegantiorum ductuum experimenta capere, aut magistro aequalem evadere. quam nobis Christi imitatio obtingit. At nec illud ignoro, neminem in scribendi artificio tantum profecisse, quin Christiana pietas domino suo adhuc magis debeat. Primores in scriptione conatus tales saepe habemus, quasi aut graculi ro-
stro

stro illita, aut gallinarum manu signata sint; quæ nos literas esse putamus. Ne latus quidem unguis intercedit, quin nostra, quæ Christi patientiam imitari præsumimus, opera, isti pueritiæ simillima existat. Si quando optime de cruce meriti; Si levi onere, brevi æstu malorum corripimur; Si in ipso charissimi Parentis sinu reclinati castigamur; Bone DEUS quanti nobis heroes videmur, quantum nobis placemus? imo jam Christi effigie induti nobis censemur? Scribendi profectus omnes ab exercitatione suspensi sunt, donec ex incondito literas revera exarandi initio, tandem species, interdum & cultus scriptionis emergat. Non alia fuit sacro scriptori mens, cum de exemplari e Christi calamitate in nos reliquo dixit; quam manu nos in officium deducendi. Provehî in pietate, crescere in fide, confirmari in miseria, perstare in turbis, præsentem esse in ambiguis, neq; in ipsa morte cedere debemus semperque eniti, ut vita nostra Christum ejusq; mores excerpserit, aut saltem id voluisse videatur. Ista autem Christum insequendi ratio certe tantum habet in pietatis mysterio, ut civilem vitam citius quispiam ducere sine scribendi notitia, quam sine hac altera Christianus quis esse queat. Non nego fuisse homines, qui sine acerbiori crucis sensu, aut manifesto vestigiorum Christi documento ad meliores transferint: Sed num ideo, quod fortunæ errore aut excessu aliquando ad summa delati sunt, qui ne literas quidem efformare didicerunt, nemo imposterum eleganter scribere adlaborabit? Sed magis stolidum foret ideo Christum nolle imitari, quia unus & alter forte servatus est, antequam potuit suum ea in re studium experiri. Indigni essemus Christiano nomine, si ejus dignitatem factis evertere, & dici Christo similes, non autem quo tales simus, contendere velimus. Vinculum hic videtis, quod uno nexu omnes continet, qui salutem sperant. Nullus vitæ status inde eximitur, & quæ hic immunitate gaudeat, conditio nulla est. Primum hic locum merentur, quia

)(-2

partes

partes habent primarias, omnes illi, qui sanctioribus ministeriis intersunt, Ecclesiastica gerunt munera, aut affectant, aut illis suscipiendis se præparant. Illi certe quia in Archetypo, quod ineffabilem sapientiæ divinæ multitudinem complectitur, quasi intimius cæteris introspexerunt omne salutarium lineamentorum artificium: ejusdem tenacissimi esse merito debent. Et revera quoties Theologi pietate insignes, aut muneris molestiis, aut laborum ferme insuperabili frequentia, aut variis ærumnis, aut famæ detrimento laborant; & tamen præsentem sunt animo ac integra fiducia; expressisse dicuntur aliquam e Christi *καρμυ* literam seu vocem. Habent etiam hic, quod agant illi, qui magistratum personam habent. Quamvis enim in mundo, non ex eodem Christi imperium concreseat; discere tamen patientiâ reges, clementiam principes, mansuetudinem omnes magistratus cum illo exemplo poterunt. Denique quocumque quis loco natus sit, quacumque aetate, nunquam frustra in Christo regulam vitæ, actionum normam, ac perfectionis exemplum quæret. Utinam tantopere omnes omnium animos res ea percelleret; utinam tanto quivis studio Christum referre, aut si id nequeat, sequi contenderet: quanta exemplar descriptum est elegantia atque industria. Hæc sane eousque crevit, ut nec infinitis doloribus, nec flagrorum infamia, nec mortis violentia, nec divinæ opis privatione frangeretur. Sangvis Christi vivus, quo toties ac tot modis descriptum est in mente nostra exemplar, valore ac pretio omni vetustæ descriptionis auro ac encausto in immensum præstat. Adeo nempe id suo se ornatu ac elegantia commendat, & hinc difficilius exprimi potest, diligentiusque propterea effingi ad ejus similitudinem mens nostra debet. Semper enim humanitas, semper labes adhærebit aut macula nostris in pietate progressibus; & nostra conamima non propius ad plenam Christi effigiem sese proripient, quam terra, cujus incolæ sumus & portio, cælum, quod petimus, attingit

attingit. Præstat tamen facere hic periculum, quam in periculo esse; præstat aliquid tentando probare industriam, quam nihil agendo lectum Satanæ sternere. Quantum vero hic in rebus inane est! Satis quidem est in universa Christi vita, neque minus in morte ejusque instrumentis vestigiorum; sed rarissimi sunt qui illa legant. Venit, dum Christi nuncupo vestigia, in mentem illud priscae superstitionis inventum & credulitatis vestigium quod festivo Severi Sulpici sermone malo enuntiare. Illud mirum (ait L. II. Hist: Sacr: C. 33. & si vera dicit Sigonius, solus commententi autor est) quod locus ille, in quo postremum institerant divina vestigia, cum in cœlum nube sublatus est Dominus, continuari pavimento cum reliqua stratorum parte non potuit. Si quidem quæcunque applicabantur, insolens humana terra suscipere respueret, excussis in ora apponentium sæpe marmoribus. Quin etiam calcati DEO pulveris adeo perenne documentum est, ut vestigia impressa cernantur. Et cum quotidie confluentium fides certatim domino calcata diripiat, damnum tamen arena non sentiat: & eadem adhuc sui speciem, velut impressis signata vestigiis, terra custodit. Fabulam hanc, si simplicissime dici debet, quod res est, fabulam esse judico. Sed mitius tamen eam interpretabor, & sub ea id delitescere statuam; indelebeli caractere in fidelium animis defixam esse debere Christi memoriam. Neque enim puto quemquam de eo ambigere, penitus intromittendum esse illud nomen in animi nostri imos recessus, quam de Christi vestigiis enarrat figmentum. Ea debebat esse indoles Christiana, ut si figuram à Christo diversam vellet præsens introducere seculum, nos interna virtute acti divinoque agitati Spiritu, omnes vanitatum quisquilias in ora apponentium respueremus. Debebamus utique tales esse, sed pauci sunt, in quibus plurima non desiderentur. Quare nemo illorum est, ad quos cura pietatis spectat, qui suos omni studio hortari non debeat, ut suo quisque fungatur officio, &

vestigii Christi viam omnem accommodet. Hac & ego mente vos nunc compello & per sanctam patientis Jesu memoriam, per spem quam in illa ponitis, per miserimum Jesu verberibus dilacerati, spinarum compunctione faucii, interni quoque doloris vehementia cruenti, per gratiam hac via in vos reductam; aut si hæc omnia vos non movent (quod tamen non credo) per omnem summi numinis iram vicissim in gratiæ contemptores derivandam obtestor ut Christi imaginem intimo pectore recipiatis, & exemplar ab illo profectum gestetis in oculis, Veneremini animis & facto reddatis. Hoc sane tempus aliam requirit vitam aliosque mores postulat. Nunc etenim pro sacris rostris undique Christi patientis gemitus, dolores moribundi ac ineffabilis demortui amor exaudiuntur. Vos itaque omnium maxime decebit, quod verbis enunciatur vitæ ratione ac re ipsa tradere. Tales estis quorum medullis vestigia Christi altius imprimuntur, ut eo manifestius olim possint conspici, ubi est vestra facie ac vultu tanquam speculo divinæ lux veritatis elucescet. Ergo quidem gemina est vobis ratio, cur Christum imitari studeatis; altera quia Christiani jam estis, altera quod Christianæ ecclesiæ doctores futuri sitis. Sane in utroque nomine arduum versatur opus; & si alterutrum nomen captemus, illius certe jure tenebimur. Non ausim illum crimine læsæ majestatis liberare, qui summi imperantis ministrum nedum publicæ autoritatis legatum se venditaret, ac imponeret ea specie simplicibus. Quod si in soli foro non procedit; divina quid statuet autoritas? Ille, qui se Christianum dicit, talis quoque haberi gestiatur, qui Christi meritum pro salutis fundamento, ejusque obedientiam pro exemplo habeat. Quod si jam in neutro verax sit, qua conscientia ubi diem adversarius dixerit, adesse; qua uti exceptione, quam elabendi rimam nancisci poterit; qui eum, cujus causa omnis actio vana, omnisque processus nullus fuisset, non modo factis abnegavit; sed nominis quoque manifesto per mendacium

dacium abusu irritavit? Vos certe, quod non improbo, honestatis ac ingenui moris famam, qua semel florere cœpistis, in familiari vita damnum pati non facile finitis, haud parum exemplis aliorum permoti. Quanto autem potius erit, quia ex opposito gravior jactura est, nomen Christiani semel adsumtum abjicere, ne quidem ullo ad Christi exemplar habito respectu? Facile quidem concessero aliquid difficultatis habere, si Christi vestigia seqvaris, multumque ea ratione humani ingenii oblectamenti decedere. Sed si tantum in primis rudimentis laborari debet, arduum esse, quod molimur, dum salutem quærimus, ipsi colligetis, reputantes tamen quanti constet æternum perire. Agite ergo si Christum amatis (hunc vero qui non amat, eum dyra Execratione devovet Apostolus) si vobis olim bene esse expetitis; definite mundo conformes esse, ac ad Christi imaginem vos componite. Non expectari debent ea tempora ubi varia malorum procella exquisitissimi que dolores in vos prorumpent; jam nunc enim habetis, quo Christum patientem ac in Cruce morientem seqvi liceat. Sibi ipsi mortem conciliare facinus quidem est, inhonesta sepultura ac æterna contumelia piandum; Sed vobis ego potestatem (si morem gerere digne velit) nunc fecero, vosmet & vestrorum animi motuum impetus quotidie in crucem proripiendi, imo morte plus quam simplici enecandi. Hic non apud Jctos modo, sed in ipso DEI foro inculpatæ tutelæ moderamen ex usu vobis fore spondeo. Compescite ergo, o mei, voluptatum, tumultuumque studia, ut rixarum, clamorum, ac publicæ tranquillitatis obstaculorum odia in vobis succrescant. Id vero omnium maxime hac tempestate dictum vobis esse judicantes, & quam miserum fuerit bacchanalia vivere ex gentilium funesta clade conspicientes; ut Christiano nomine dignum est, breve id tempus tranquille sobrie ac pie transigite. Erit hæc res DEO gratissimum spectaculum, mihi insigne gaudium, vestrorummet conscientia delinimentum

nimentum ac exemplum in super, qua ratione imposterum quoque
leges nostras omnium elegantissime, h. e. ipso exercitio, expli-
care queatis. Veroperquam similis mihi videtur eorum opinio;
qui supplicio Christum affectum fuisse ob seditionis ac rebellis
animi suspicionem dicunt; eo quod Romanæ leges tale cri-
men præ aliis crucis supplicio æquiparant. Vos autem quæso,
ut reputetis annon morem tot edictis ac monitis nostris temere
negantes, & de facti indignitate intra animum vestrum convi-
cti, tamen inconditis clamoribus, plateas implendo, quæ etiam
publicam veluti ex instituto turbando, & sic de industria pec-
cando Christum denuo quasi exercuietis, & novo tumultus
crimine impetatis ejus patientiam? Certe quo minus ille qui-
dem istis ictibus afficitur, quippe æternum supra omnem aut
dolorem, aut mutationem evectus; eo tamen severius detesta-
tur eos, qui impetum faciunt; & quondam perseverantes duri-
ter ulciscetur. Præterea incipit ob istas turbas nostras acade-
mia male apud externos, & forte apud superiores audire, ac pas-
sim despectui esse. Quare cum & vestra & academiæ salus mihi
curæ sit, & me urgeat; denuo publica autoritate vobis à noctur-
nis clamoribus, divagationibus ac rumore omni Christiano-
rum ac literatorum officio plane indignis severe interdico; in-
obedientes, invitus licet, gravissime puniturus. Illud etiam edico,
quoniam augustior est doctrinæ his temporibus repetendæ di-
gnitas, id propter me adhuc severiorem fore. Cætera, utpote
frequentem divini nominis cultum, morum integritatem ac
sobrietatem, illecebrarum quarumlibet (quæis hoc tempus
aptum esse videbitur) devitationem vos pietas docebit. Va-

lete in Domino, qui exemplar nobis, dum patiebatur,
dedit, quo ipsius sectaremur
vestigia.

P. P. Dominica Estomihi A. 1702,
Sub Sigillo Rectoratus.

☉)(o)(☉

dacium abusu irritavit? Vos certe, quod non in-
statis ac ingenui moris famam, qua semel flore
familiari vita damnum pati non facile finitis,
xemplis aliorum permoti. Quanto autem poti-
opposito gravior jactura est, nomen Christiani se-
abjicere, ne quidem ullo ad Christi exemplar ha-
Facile quidem concessero aliquid difficultatis ha-
vestigia sequaris, multumq; ea ratione humani in-
mentis decedere. Sed si tantum in primis rudiri
debet, arduum esse, quod molimur, dum salutem
colligetis, reputantes tamen quanti constet æt-
Agite ergo si Christum amatis (hunc vero qui in
dyra Execratione devovet Apostolus) si vobis oli-
petitis; desinite mundo conformes esse, ac ad Ch-
vos componite. Non expectari debent ea tem-
malorum procella exquisitissimiqve dolores in-
pent; jam nunc enim habetis, quo Christum pa-
Cruce morientem sequi liceat. Sibi ipsi mortem
cinus quidem est, inhonesta sepultura ac æterna
andum; Sed vobis ego potestatem (si morem ge-
litis) nunc fecero, vosmet & vestrorum animi
tus quotidie in crucem proripiendi, imo morte
plici enecandi. Hic non apud Jctos modo, sed in
in culpatæ tutelæ moderamen ex usu vobis fore si-
pescite ergo, o mei, voluptatum, tumultuumqve
xarum, clamorum, ac publicæ tranquillitatis
odia in vobis succrescant. Id vero omnium ma-
pestate dictum vobis esse judicantes, & quam
bacchanalia vivere ex gentilium funesta clade
ut Christiano nomine dignum est, breve id tem-
sobrie ac pie transigite. Erit hæc res Deo gratissi-
lum, mihi insigne gaudium, vestrorummet co-

